

Εγώ δέν έχω να θυμάμαι σπίτι με κήπο με πολλά λουλούδια
Το σπίτι που γνώρισα το γνώρισα με χέρια που γαντζώνονταν
με τα νύχια στις ρηχές ρωγμές του τοίχου
Θάθελα να διηγηθώ την διαδρομή όπου η θάλασσα
ανέβαινε τη μεταλική απόχρωση του βουνού
όπου τα λουλούδια ανθίζανε και λύγιζαν τα δέντρα
όπου οι πέτρες ανεβοκατέβαιναν μπαλόνια πάνω απο έναν
κάμπο καφετί όπου έσφαζε την κότα και έλεγε
Στόπα και στο ξαναλέω έτσι καθώς κοιμάσαι
με σταυρωμένα χέρια δεν θα ξημερωθείς και θάσαι άδικο
να πεθάνεις απο πείσμα.

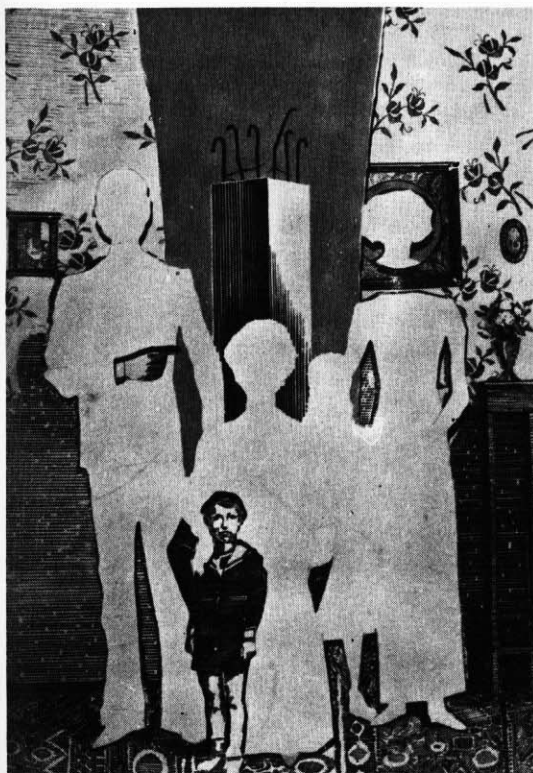

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΑΡΑΜΑΤΙΑ

Από την χαραματιά φυτρώνει χορτάρι· μακρινός λυγμός
και από άλλη μούχλα ανεβαίνει από το υπόγειο όπου
έζησα Αλέξανδρους Γοργόνες και παράτησα στην άσφαλτο
την ασπίδα του Αχιλλέα

Δεν ξέρω αν είναι ώρα να κλάψω ή να γελάσω

Τα κατάρτια στον ορίζοντα και οι γυναίκες φιλούν
τις πατημασιές των αντρών και η κάθε μια βρίσκει
του άντρα - της· έθιμο πολύχρονο νάναι η ζωή - τους
πατημασιά και σίδερο.

Ο ΓΕΙΣΟΣ

Ταξίδια μας κρατούν στον τόπο - μας
Μύθοι διαψεύδουν άλλους μύθους
Μύθοι επαληθεύουν άλλους μύθους

Στέκουν τα χαλίκια
Τρέχουν τα ελάφια· πεθαίνει ο άνθρωπος·

σταγόνα βροχής
στο γείσο της τραγιάσκας

Εικονογράφηση Χρόνης Μπότσογλου